

Začasna izdaja

SODBA SODIŠČA (deseti senat)

z dne 13. julija 2023(*)

„Predhodno odločanje – Skupni sistem davka na dodano vrednost (DDV) – Direktiva 2006/112/ES – Člen 2(1)(c) – Opravljanje storitev za plačilo – Osebe javnega prava – Občina, ki pobira zdraviliško turistično takso za zagotavljanje vsakomur dostopnih zdraviliških zmogljivosti“

V zadevi C-344/22,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Bundesfinanzhof (zvezno finančno sodišče, Nemčija) z odločbo z dne 15. decembra 2021, ki je na Sodišču prispela 27. maja 2022, v postopku

Gemeinde A

proti

Finanzamt,

SODIŠČE (deseti senat),

v sestavi D. Gratsias, predsednik senata, I. Jarukaitis in Z. Csehi (poročevalec), sodnika,

generalna pravobranilka: T. Ćapeta,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za Gemeinde A G. Burret in N. Katemann, Rechtsanwältinnen,
- za nemško vlado J. Möller in N. Scheffel, agenta,
- za Evropsko komisijo J. Jokubauskaitė in B. Martenczuk, agenta,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalne pravobranilke, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 2(1)(c) in člena 13(1), drugi pododstavek, Direktive Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost (UL 2006, L 347, str. 1, v nadaljevanju: Direktiva o DDV).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med Gemeinde A (občina A, Nemčija) in Finanzamt

(finan?ni urad, Nem?ija) glede pravice ob?ine A do odbitka vstopnega davka na dodano vrednost (v nadaljevanju: DDV).

Pravni okvir

Pravo Unije

3 ?len 2(1) Direktive o DDV dolo?a:

„Predmet DDV so naslednje transakcije:

[...]

(c) storitve, ki jih dav?ni zavezanec, ki deluje kot tak, opravi na ozemlju države ?lanice za pla?ilo;

[...]“

4 ?len 9(1) te direktive dolo?a:

„Dav?ni zavezanec‘ je vsaka oseba, ki kjerkoli neodvisno opravlja kakršno koli ekonomsko dejavnost, ne glede na namen ali rezultat te dejavnosti.

„Ekonomska dejavnost‘ je vsaka dejavnost proizvajalcev, trgovcev ali oseb, ki opravljajo storitve, vklju?no z rudarskimi in kmetijskimi dejavnostmi ter dejavnostmi samostojnih poklicev. Za ekonomsko dejavnost se šteje predvsem izkoriš?anje premoženja v stvareh ali pravicah, ki je namenjeno trajnemu doseganju dohodka.“

5 ?len 13(1) navedene direktive dolo?a:

„Državni, regionalni in lokalni organi ter druge osebe javnega prava se ne štejejo za dav?ne zavezance v zvezi z dejavnostmi ali transakcijami, ki jih opravljajo kot državni organi, tudi ?e pobirajo dajatve, pristojbine, prispevke ali pla?ila v zvezi s temi dejavnostmi ali transakcijami.

Pri opravljanju takšnih dejavnosti ali transakcij pa se štejejo za dav?ne zavezance v zvezi s temi dejavnostmi ali transakcijami, ?e bi njihova obravnava, kot da niso dav?ni zavezanci, povzro?ila znatno izkrivljanje konkurence.

[...]“

6 ?len 168 iste direktive dolo?a:

„Dokler se blago in storitve uporabljajo za namene njegovih obdav?enih transakcij, ima dav?ni zavezanec v državi ?lanici, v kateri opravlja te transakcije, pravico, da odbije od zneska DDV, ki ga je dolžan pla?ati, naslednje zneske:

(a) DDV, ki ga je dolžan ali ga je pla?al v tej državi ?lanici za blago ali storitve, ki mu jih je ali mu jih bo opravil drug dav?ni zavezanec;

[...]“

Nemško pravo

7 §len 1 Umsatzsteuergesetz (zakon o davku na dodano vrednost) v razli?ici, ki se uporablja za spor o glavni stvari (v nadaljevanju: UStG), v odstavku 1 dolo?a:

„Predmet DDV so naslednje transakcije:

1. dobave ali druge storitve, ki jih na ozemlju države podjetnik v okviru svoje dejavnosti opravi za pla?ilo. Obdav?ljivost, ?e gre za transakcije, ki so opravljene na podlagi zakonskega ali upravnega akta ali ki veljajo za opravljene na podlagi zakonske dolo?be, ni izklju?ena;

[...]“

8 §len 2 UStG dolo?a:

„1. Podjetnik je vsak, ki neodvisno opravlja poslovno ali poklicno dejavnost. Podjetje zajema vse poslovne ali poklicne dejavnosti podjetnika. Za poslovno ali poklicno dejavnost se šteje vsaka trajna dejavnost, ki se izvaja zaradi pridobivanja dohodkov, tudi ?e ni namenjena ustvarjanju dobi?ka ali ?e združenje oseb svoje dejavnosti opravlja le za svoje ?lane.

[...]

3. Pravne osebe javnega prava opravljajo obrtne, gospodarske ali poklicne dejavnosti samo v okviru svojih ustanov obrtne ali gospodarske narave [...] in svojih kmetijskih ali gozdarskih podjetij. [...]“

9 §len 12 UStG v odstavku 2 dolo?a:

„Davek se zniža na 7 % za te transakcije:

[...]

9. transakcije, ki so neposredno povezane z obratovanjem kopališ?, ter za uporabo zdravilnih kopeli. Enako velja za zagotavljanje zdraviliških zmogljivosti, ?e se kot pla?ilo pla?uje zdraviliška turisti?na taksa; [...]“

10 §len 4(1) Gemeindeordnung für Baden-Württemberg (zakon o ob?inah v zvezni deželi Baden-Württemberg) v razli?ici, ki se uporablja za spor o glavni stvari (v nadaljevanju: GemO), dolo?a:

„Ob?ine lahko zadeve, o katerih lahko samostojno odlo?ajo, uredijo s statutom, ?e zakoni ne vsebujejo nobenih dolo?b v zvezi s tem. [...]“

11 §len 10(2) in (3) GemO dolo?a:

„2. Ob?ina v okviru svojih zmožnosti zagotovi javno infrastrukturo, ki je potrebna za ekonomsko, socialno in kulturno blaginjo njenih prebivalcev. Prebivalci lahko v okviru veljavne zakonodaje po enakih na?elih uporabljajo ob?insko javno infrastrukturo. Zavezani so nositi ob?inska bremena.

3. Osebe, ki imajo v ob?ini v lasti zemljiš?e ali v njej opravljajo poslovno dejavnost in ne živijo v ob?ini, imajo enako pravico uporabljati javno infrastrukturo, ki jo ob?ina zagotavlja lastnikom zemljiš? ali subjektom, ki opravljajo poslovno dejavnost, in obveznost, da za svoje zemljiš?e ali poslovno dejavnost prispevajo k ob?inskim bremenom.“

12 §len 2 Kommunalabgabengesetz für Baden-Württemberg (zakon o ob?inskih dajatvah v

zvezni deželi Baden-Württemberg) v različici, ki se uporablja za spor o glavni stvari, v odstavku 1 določa:

„Obšinske dajatve se pobirajo na podlagi statuta. V statutu morajo biti določeni zlasti krog zavezancev za dajatve, predmet, merila za odmero in stopnja dajatve ter nastanek in zapadlost obveznosti dajatve.“

Spor o glavni stvari in vprašnji za predhodno odločanje

13 Tožeča stranka v postopku v glavni stvari je občina, v kateri je državno priznani zdraviliški kraj za klimatsko zdravljenje. Ta občina svoje zdravilišče na podlagi občinske zakonodaje upravlja kot tako imenovano lastno podjetje, z vidika zakonodaje o davku od dohodkov pravnih oseb pa je to zdravilišče trgovsko podjetje.

14 Iz tega naslova tožeča stranka v postopku v glavni stvari pobira zdraviliško turistično takso v skladu s členom 4 GemO v povezavi s statutom iz člena 2 zakona o občinskih dajatvah v zvezni deželi Baden-Württemberg (v nadaljevanju: občinski statut), da krije stroške, ki jih ima s postavitvijo in vzdrževanjem zdraviliških in rekreativnih zmogljivosti, ki jih zagotavlja, in dogodki, ki jih organizira za ta namen.

15 Zavezanci za plačilo zdraviliške turistične takse so, prvi, osebe, ki niso prebivalci občine, vendar v njej bivajo, in ki imajo možnost uporabe teh zmogljivosti in udeležbe na navedenih dogodkih, drugi, prebivalci občine, ki imajo središče življenjskih interesov v drugi občini, in tretji, osebe, ki ne prebivajo v tej občini in ki iz poklicnih razlogov – zaradi udeležbe na kongresih ali drugih dogodkih – bivajo v zdraviliški občini (v nadaljevanju skupaj: zavezanci za plačilo zdraviliške turistične takse). Zdraviliška turistična taksa pa se ne zaračuna dnevnim obiskovalcem, ki ne prebivajo v tej občini, in prebivalcem, ki so zaposleni v občini ali se v njej izobražujejo.

16 Zdraviliška turistična taksa se za osebe, ki niso prebivalci, določi na nek znesek na dan bivanja in za osebe, ki so prebivalci in zavezanci za plačilo te takse, na letni pavšalni znesek, ki je dolgovan ne glede na trajanje, pogostnost in letni čas njihovega bivanja.

17 V predlogu za sprejetje predhodne odločbe je navedeno, da kdor prenočuje osebe za plačilo, upravlja kamp ali osebam, ki ne prebivajo v tej občini, za plačilo daje na razpolago svoje stanovanje kot poletniško stanovanje, je zavezan te osebe v treh dneh po prihodu oziroma odhodu prijaviti oziroma odjaviti. Poleg tega imajo organizatorji potovanja obveznost prijave za namene zdraviliške turistične takse, če znesek, ki ga mora plačati potnik, vključuje tudi to takso.

18 Tožeča stranka v postopku v glavni stvari je zaradi prihodkov, ki izvirajo iz pobiranja te takse, od leta 2009 do leta 2012 (v nadaljevanju: sporna leta) financirala postavitev, vzdrževanje in obnovo, med drugim, zdraviliškega parka, glavne stavbe zdravilišča in poti (v nadaljevanju skupaj: zdraviliške zmogljivosti). Te zmogljivosti so vsakomur prosto dostopne, saj za vstop v zdravilišče ni potrebna vstopnica.

19 Ker je zdraviliška turistična taksa v obračunih DDV za sporna leta pomenila plačilo za dejavnost, za katero se plača DDV, to je za obratovanje zdravilišča, je tožeča stranka v postopku v glavni stvari zahtevala odbitek vstopnega DDV za vse vstopne dobave, ki so bile povezane s turizmom.

20 V okviru davčnega nadzora, ki ga je na kraju samem opravila tožena stranka v postopku v glavni stvari, revizor med drugim ni priznal zneskov vstopnega DDV, ki niso bili povezani z obratovanjem zdravilišča, zneske vstopnega DDV, ki so se nanašali na glavno stavbo zdravilišča, pa je upošteval le v obsegu, v katerem se je ta za plačilo oddajala v najem. Tožena stranka v

postopku v glavni stvari je 20. marca 2015 izdala odločbe o spremembi odmere DDV, skladne s temi ugotovitvami.

21 Po upravni zavrnilni odločbi, sprejeti v okviru postopka z ugovorom, je tožena stranka v postopku v glavni stvari vložila tožbo pri Finanzgericht Baden-Württemberg (finančno sodišče v Baden-Württembergu, Nemčija).

22 Navedeno sodišče je s sodbo z dne 18. oktobra 2018 to tožbo zavrnilo, pri čemer je v bistvu razsodilo, da tožena stranka v postopku v glavni stvari ob opravljanju dejavnosti, ki je podlaga za pobiranje zdraviliške turistične takse, ni ravnala kot podjetnik. Navedlo je, da ker obratovanje zdraviliških zmogljivosti v zameno za plačilo zdraviliške turistične takse ne pomeni podjetniške dejavnosti, prijavljenih transakcij, ki izvirajo iz pobiranja te takse, ni mogoče obdavčiti z DDV in da je treba zato odbitek vstopnega DDV, ki ga je prvotno odobrila tožena stranka v postopku v glavni stvari, zavrniti. Vendar je opozorilo na prepoved neugodne odmere davka (*reformatio in pejus*) v razmerju do tožene stranke.

23 Tožena stranka v postopku v glavni stvari je zoper to sodbo vložila revizijo pri Bundesfinanzhof (zvezno finančno sodišče, Nemčija), ki je predložitveno sodišče.

24 Na prvem mestu, navedeno sodišče se sprašuje, ali je v obravnavanem primeru treba sklepati o obstoju opravljanja storitev za plačilo ali ne, pri čemer pojasnjuje, da se nagiba k nikalnemu odgovoru. Zdraviliške zmogljivosti namreč lahko brezplačno uporabljajo tudi osebe, ki niso zavezanci za plačilo zdraviliške turistične takse. S tega vidika upravičenec do storitve, prejete v zameno za zdraviliško turistično takso, ni določljiv, ker oseba, ki je zavezanec za plačilo te takse – v razmerju do javnosti, ki tudi lahko uporablja te zmogljivosti brezplačno – ni prejela nobene konkretne prednosti, ki bi bila lahko predmet potrošnje in bi presegala prednosti, ki jih prejme ta javnost. Vendar ima navedeno sodišče dvome glede vprašanja, ali je treba ločeno obravnavati pravno razmerje med toženo stranko v postopku v glavni stvari in zdraviliškimi gosti. Na podlagi obžinskega statuta namreč zadnjenavedeni plačajo nek znesek zdraviliške turistične takse na dan bivanja za zagotavljanje zdraviliških zmogljivosti. Tako plačila pomenijo nadomestilo za možnost uporabe teh zdraviliških zmogljivosti. Nazadnje, isto sodišče opozarja, da ni izključeno, da gre za trajno deficitno dejavnost, ob upoštevanju tega, da zdraviliška turistična taksa ne pokrije stroškov obratovanja zdraviliških zmogljivosti.

25 Na drugem mestu, če bi bilo treba na vprašanje, navedeno v prejšnji točki te sodbe, odgovoriti pritrdilno, predložitveno sodišče Sodišče sprašuje, ali se mora – za ugotovitev obstoja „znatnega izkrivljanja konkurence“ v smislu člena 13(1), drugi pododstavek, Direktive o DDV – preizkus nanašati ne le na ozemlje tožene stranke v postopku v glavni stvari, ampak tudi na sosednje občine, Land de Baden-Württemberg (Nemčija), ali na zvezno ozemlje.

26 V teh okoliščinah je Bundesfinanzhof (zvezno finančno sodišče) prekinilo odločanje in Sodišču postavilo ti vprašanji za predhodno odločanje:

„1. Ali v okoliščinah, kakršne so te iz postopka v glavni stvari, občina, ki na podlagi občinskega statuta od obiskovalcev, ki bivajo v občini (zdraviliški gosti), za zagotavljanje zdraviliških zmogljivosti (na primer zdraviliški park, glavna stavba zdravilišča, poti) pobira „zdraviliško turistično takso“ (v višini določenega zneska na dan bivanja), s tem, ko zdraviliškemu gostu proti plačilu zdraviliške turistične takse zagotavlja zdraviliške zmogljivosti, opravlja ekonomsko dejavnost v smislu člena 2(1)(c) [Direktive o DDV] tudi, če so zdraviliške zmogljivosti tako in tako vsakomur prosto dostopne (in zato na primer tudi prebivalcem ali drugim osebam, ki niso zavezanci za plačilo zdraviliške turistične takse)?

2. Če je odgovor na prvo vprašanje pritrdilen: ali je v zgoraj navedenih okoliščinah postopka v

glavni stvari pri preizkusu, ali bi obravnava obžine, kot da ni davčna zavezanca, povzročila „znatno izkrivljanje konkurence“ v smislu člena 13(1), drugi pododstavek, [Direktive o DDV], upoštevni geografski trg le obžinsko ozemlje.“

Vprašnji za predhodno odločanje

Prvo vprašanje

27 V delu, v katerem predložitveno sodišče v besedilu prvega vprašanja napotuje na pojem „ekonomska dejavnost“, je treba spomniti, da je v skladu s členom 9(1), prvi pododstavek, Direktive o DDV „davčni zavezanec“ vsaka oseba, ki kjerkoli neodvisno opravlja katerokoli ekonomsko dejavnost, ne glede na namen ali rezultat te dejavnosti. V skladu s členom 9(1), drugi pododstavek, prvi stavek, je „ekonomska dejavnost“ vsaka dejavnost proizvajalcev, trgovcev ali oseb, ki opravljajo storitve, vključno z rudarskimi in kmetijskimi dejavnostmi ter dejavnostmi samostojnih poklicev.

28 Vendar je v skladu z ustaljeno sodno prakso dejavnost mogoče opredeliti kot ekonomsko dejavnost v smislu člena 9(1), drugi pododstavek, Direktive o DDV le, če ustreza eni od transakcij iz člena 2(1) Direktive o DDV (sodba z dne 15. aprila 2021, Administration de l'Enregistrement, des Domaines et de la TVA, C-846/19, EU:C:2021:277, točka 32 in navedena sodna praksa).

29 Zato je treba za ugotovitev, ali zagotavljanje zdraviliških zmogljivosti v pogojih, kakršni so ti v postopku v glavni stvari, pomeni ekonomsko dejavnost v smislu člena 9(1), drugi pododstavek, Direktive o DDV in, posledično, ali ima tožena stranka v postopku v glavni stvari status davčnega zavezanca v smislu člena 9(1), prvi pododstavek, te direktive, najprej ugotoviti, ali je v okviru tega zagotavljanja opravila storitve za plačilo iz člena 2(1)(c) navedene direktive (glej v tem smislu sodbo z dne 12. maja 2016, Geemente Borsele in Staatssecretaris van Financiën, C-520/14, EU:C:2016:334, točka 22).

30 Ker elementi, ki jih je predložitveno sodišče podalo v predlogu za sprejetje predhodne odločbe, omogočajo ugotovitev, da v postopku v glavni stvari dejansko gre za opravljanje storitve, je treba preveriti, ali je mogoče šteti, da jo tožena stranka v postopku v glavni stvari opravlja za plačilo, kot se zahteva s členom 2(1)(c) iste direktive (glej v tem smislu sodbo z dne 12. maja 2016, Geemente Borsele in Staatssecretaris van Financiën, C-520/14, EU:C:2016:334, točka 23).

31 Ugotoviti je torej treba, da predložitveno sodišče s prvim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 2(1)(c) Direktive o DDV razlagati tako, da zagotavljanje zdraviliških zmogljivosti s strani obžine pomeni „opravljanje storitev za plačilo“ v smislu te določbe, če ta obžina na podlagi obžinskega statuta od obiskovalcev, ki bivajo v obžini, pobira zdraviliško turistično takso v nekem znesku na dan bivanja, pri čemer so te zmogljivosti vsakomur prosto in brezplačno dostopne.

32 Člen 2(1)(c) Direktive o DDV določa, da so predmet DDV storitve, ki jih davčni zavezanec, ki deluje kot tak, opravi na ozemlju države članice za plačilo.

33 Storitev je opravljena „za plačilo“ v smislu člena 2(1)(c) Direktive o DDV samo, če med izvajalcem in prejemnikom storitve obstaja pravno razmerje, v okviru katerega se izmenjajo vzajemne dajatve, pri čemer plačilo, ki ga prejme izvajalec storitev, pomeni dejansko protivrednost storitve, ki jo je mogoče individualizirati, opravljene za prejemnika. Tako je, če obstaja neposredna povezava med opravljeno storitvijo in prejeto protivrednostjo (sodba z dne 20. januarja 2022, Apcoa Parking Danmark, C-90/20, EU:C:2022:37, točka 27 in navedena sodna praksa).

34 Vendar se zdi, da ne obstaja pravno razmerje, v okviru katerega se izmenjajo vzajemne dajatve med, na eni strani, obžino, ki na podlagi obžinskega statuta od obiskovalcev, ki bivajo na

njenem ozemlju, pobira zdraviliško turisti?no takso v nekem znesku na dan bivanja, in na drugi strani, temi obiskovalci, ki imajo pravico uporabljati zdraviliške zmogljivosti, ki jih zagotavlja ta ob?ina in ki so prosto dostopne vsakomur, tudi osebam, ki niso zavezanci za pla?ilo te takse.

35 Za pla?ilo, ki ga prejme ob?ina, to je zdraviliška turisti?na taksa, namre? ni mogo?e, da izhaja iz opravljanja storitve, to je zagotavljanja zdraviliških storitev, glede katere bi ta taksa pomenila neposredno protivrednost.

36 Glede tega iz ustaljene sodne prakse Sodiš?a izhaja, da neposredna povezava obstaja, kadar se dve storitvi pogojujeta medsebojno, kar pomeni, da se ena lahko opravi le pod pogojem, da je opravljena tudi druga, in vzajemno (sodba z dne 11. marca 2020, San Domenico Vetraria, C-94/19, EU:C:2020:193, to?ka 26 in navedena sodna praksa).

37 Vendar je obveznost pla?ila zdraviliške turisti?ne takse naložena zavezancem za pla?ilo te takse na podlagi ob?inskega statuta, ki dolo?a tudi znesek navedene takse (glej v tem smislu sodbo z dne 18. januarja 2017, SAWP, C?37/16, EU:C:2017:22, to?ka 28).

38 Obveznost pla?ila zdraviliške turisti?ne takse zlasti ni vezana na uporabo zdraviliških zmogljivosti, ki jih zagotavlja ob?ina, s strani oseb, za katere velja ta obveznost, ampak na bivanje na ozemlju ob?ine, ne glede na razloge, ki to upravi?ujejo. Tako so obiskovalci, ki bivajo v ob?ini, zavezani pla?ati navedeno pristojbino, tudi ?e tam bivajo iz drugih razlogov, kot je obisk njihovih družinskih ?lanov ali znancev, ki tam prebivajo, in nimajo namena uporabljati zdraviliških zmogljivosti (glej po analogiji sodbo z dne 22. junija 2016, ?eský rozhlas, C?11/15, EU:C:2016:470, to?ki 25 in 26).

39 Poleg tega, zavezanci za pla?ilo zdraviliške turisti?ne takse sicer imajo možnost uporabljati zdraviliške zmogljivosti, vendar so te zmogljivosti prosto in brezpla?no dostopne vsakomur, tudi prebivalcu ali enodnevnemu obiskovalcu, ?e je zavezan pla?ati zdraviliško turisti?no takso ali ne. Zavezanci za pla?ilo zdraviliške turisti?ne takse tako nimajo drugih prednosti, kot so tiste, ki jih imajo osebe, ki uporabljajo te zdraviliške zmogljivosti in niso zavezanci za pla?ilo te takse.

40 Glede na zgoraj navedene preudarke je treba na prvo vprašanje odgovoriti, da je treba ?len 2(1)(c) Direktive o DDV razlagati tako, da zagotavljanje zdraviliških zmogljivosti s strani ob?ine ne pomeni „opravljanja storitev za pla?ilo“ v smislu te dolo?be, ?e ta ob?ina na podlagi ob?inskega statuta od obiskovalcev, ki v ob?ini bivajo, pobira zdraviliško turisti?no takso v nekem znesku na dan bivanja, pri ?emer obveznost pla?ila zdraviliške turisti?ne takse ni vezana na uporabo teh zmogljivosti, ampak na bivanje na ozemlju ob?ine, in so navedene zmogljivosti vsakomur prosto in brezpla?no dostopne.

Drugo vprašanje

41 Ker predložitveno sodiš?e pojasnjuje, da, prvi?, ?e je odgovor na prvo vprašanje za predhodno odlo?anje nikalen, bo treba tožbo zavrniti, in, drugi?, je drugo vprašanje za predhodno odlo?anje postavljeno, le ?e je odgovor na prvo vprašanje pritrdilen, na drugo vprašanje za predhodno odlo?anje ni treba odgovoriti.

Stroški

42 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiš?em, to odlo?i o stroških. Stroški za predložitev stališ? Sodiš?u, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (deseti senat) razsodilo:

Člen 2(1)(c) Direktive Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost

je treba razlagati tako, da

zagotavljanje zdraviliških zmogljivosti s strani občine ne pomeni „opravljanja storitev za plačilo“ v smislu te določbe, če ta občina na podlagi občinskega statuta od obiskovalcev, ki v občini bivajo, pobira zdraviliško turistično takso v nekem znesku na dan bivanja, pri čemer obveznost plačila zdraviliške turistične takse ni vezana na uporabo teh zmogljivosti, ampak na bivanje na ozemlju občine, in so navedene zmogljivosti vsakomur prosto in brezplačno dostopne.

Podpisi

* Jezik postopka: nemščina.